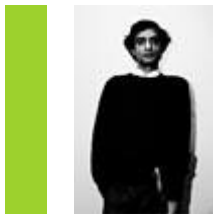

Három pokol a Bem moziban

Portréfilm Balogh Attiláról

Három pokol címmel november 7-én kettőtől mutatják be a Bem moziban azt a hetven perces portréfilmet, melyen Balogh Attila költővel Jónás Tamás beszélget. A film szerkesztője és forgatókönyvírója Jónás Tamás, a rendező Medgyesi Gabriella volt. A producer: Durst György, közreműködik Lázár Kati. Operatőr: Kőrösi András, Sibalin György. Fotók: Dallos László, Halas István. Vágó: Szirti Anina. Gyártásvezető: Szentmiklósi Sarolta.

Balogh Attila Alternatív József Attila-díjas költő, író. Költészete – **Eörsi István** szavaival – a realizmus és szürrealizmus bűvöletes, szinte a szómágiával egyenértékű, összecszerélhetetlen vegyüléke.

Itthon négy vers- és prózakönyve */Lendítem lábamat*, 1980; *Versek (Nagyon fáj)*, 1992; *József Attila a peep-showban*, 1998; *Egyvéleményen*, 2003/, Amerikában angol nyelvű teljes verseskötete jelent meg *Gipsy Drill* (Cigányfűró) címmel. Évekig főszerkesztője volt a *Cigányfűró* című folyóiratnak, amíg a lap mögül ki nem hátrált a támogatás.

Balogh Attila ötven éves, rendes poklok birtokosa: „elviselhetetlen szenvedések szenvedélyes és könnyed atlétája. Balogh Attila olyan költő – írja róla György Péter – , akinek nincs honvágya, és sehol nincsen otthon. Földönfutó, mint oly sokan ezen a világon, s oly sokan a nagy költők közül... Mert hát ezen a világon mindenki menekült. Balogh Attila is az. Menekült a magyar nyelvbe, hogy író legyen, menekült a cigányságba, hogy otthonra leljen, de hát a cigányoknak nincs otthonuk. A magyarok csak hitték, hogy van: de hát miféle otthon az, amely kizárja falai közül azokat, akik itt születtek, miféle haza az, amely megtagadja magát attól, akinek barnább a bőre. Ugyan miért hisszük, hogy van cigány és magyar költészet, és lenne két kultúra... Költőnek lenni, nyelvek között futni, otthonra nem lelni: annyit jelent, mint cigánynak lenni, magyarnak lenni, bárkinek lenni.”

„Balogh Attila, ez a putrikból jött, első generációs, mankós értelmiségi még tovább fokozza a rút tények és a szép szavak ellentmondását. A verseiből kiszűrhető életrajzi tapasztalatok olyan borzalmasak, hogy a múlt század realistái, egy Dickens, egy Gogol, egy Balzac elsárgulnának az irigységtől. (...) Balogh Attila verseinek olvasása közben gyakran kényszerülök fordítói munkára: a metaforákat át kell ültetnem tartalmuk közegébe. A misztikus, kozmikus költők is csak így olvashatók, de míg őket egy metafizikus világlátomás ihleti, Balogh Attila ihletője a személyes szenvedés, ez kap szinte metafizikai formát, és az elemzés, ha sikerrel jár, a sajgó, magára hagyott, szenvedéseivel végezni nem tudó személyhez vezet vissza.

Kérdésemre, hogy miért keres a rút élményekre szép képeket, ezt felelte: „Mindez annyira fáj, hogy másképpen nem bírnám elviselni.” – írta *Versek* című kötetének utószavában **Eörsi István**.